

॥ १५ ॥ प्रवृत्तं कर्म सृष्टिहेतुं निवृत्तं कर्म मोक्षहेतुं कथयामास ॥ १६ ॥ गोभ्य इन्द्रियच्छिद्रेभ्यः ॥ १७ ॥ १८ ॥ देवौ ब्रह्मरुद्रौ ॥ १९ ॥ देवो ब्रह्मा मरणं त्वाणवियोगस्तमस्यस्येच्छतीति मृत्युरित्यर्थः इति आहेशेषः

नारद उवाच श्रुत्वा हिवचनं देवः प्रजानां हितकारणे ॥ तेजः संधारयामास पुनरेवांतरात्मनि ॥ १५ ॥ ततोऽग्निमुपसंलभ्य भगवोऽल्लोकसत्कृतः ॥ प्रवृत्तं च निवृत्तं च कथयामास वै प्रभुः ॥ १६ ॥ उपसंहरतस्तस्य तमग्निरोषजं तथा ॥ प्रादुर्बभूव विश्वेभ्यो गोभ्यो नारी महात्मनः ॥ १७ ॥ कृष्णरक्ता तथा पिङ्गारक्तजिह्वास्य लोचना ॥ कुण्डलाभ्यां च राजेंद्र तप्ताभ्यां तप्तभूषणा ॥ १८ ॥ सनिः सृत्य तथा खेभ्यो दक्षिणां दिशमाश्रिता ॥ स्मयमाना च सा वेक्ष्य देवौ विश्वेश्वराबुभौ ॥ १९ ॥ ता माहूय तदा देवो लोकादिनिधनेश्वरः ॥ मृत्यो इति महीपालजहिचेमाः प्रजा इति ॥ २० ॥ त्वंहि संहारबुद्ध्याथ प्रादुर्भूता रूपो मम ॥ तस्मात्संहर सर्वास्त्वं प्रजाः सजड पण्डिताः ॥ २१ ॥ मम त्वंहि नियोगेन ततः श्रेयो लब्धवाप्स्यसि ॥ एवमुक्ता तु सा तेन मृत्युः कमललोचना ॥ २२ ॥ दध्यौ चात्यर्थं मबला प्ररुद च सुस्वरं ॥ पाणिभ्यां प्रतिजग्राह तान्यश्रूणि पितामहः ॥ सर्वभूतहितार्थाय तां चाप्यनुनयत्तदा ॥ २३ ॥ इति श्रीमहाभारते द्रोणपर्वणि अभिमन्युवधपर्वणि मृत्युकथने त्रिपंचाशत्तमोऽध्यायः ॥ ५३ ॥ ॥ ५४ ॥ ॥ ५५ ॥ नारद उवाच विनीय दुःखमबला आत्मन्येव प्रजापतिं ॥ उवाच प्रांजलिर्भूत्वा लते वा वार्जिता पुनः ॥ १ ॥ मृत्युरुवाच त्वया सृष्टा कथं नारी ईदृशी वदतांवर ॥ क्रूरं कर्माहितं कुर्यात्तदेव किमु जानती ॥ २ ॥ विभेम्यहमधर्माद्विप्रसीद भगवन्प्रभो ॥ प्रियान्पुत्रान्वयस्यांश्च भ्रातृन्मातृः पितृन्पतीन् ॥ ३ ॥ अपध्यास्यंति मे देव मृत्युं खेभ्यो विभेम्यहं ॥ रूपणानां हिरुदतां ये पतंत्यश्रुविंदवः ॥ ४ ॥ तेभ्यो हं भगवन्भीता शरणं त्वाहमागता ॥ यमस्य भवनं देव गच्छेयं न सुरोत्तम ॥ ५ ॥ कायेन विनयोपेतामूर्ध्नो दग्रनखेन च ॥ एतदिच्छाम्यहं कामं त्वत्तोलोकपितामह ॥ ६ ॥ इच्छेयं त्वत्प्रसादाद्धितपस्तप्तुं प्रजेश्वर ॥ प्रदिशे मं वरं देव त्वं मत्स्यं भगवन्प्रभो ॥ ७ ॥ त्वया ल्युक्ता गमिष्यामि धेनुकाश्रममुत्तमं ॥ तत्र तपस्येत्तपस्तीव्रं तवैवाराधने रता ॥ ८ ॥ न हि शक्यामि देवेश प्राणान्प्राणभृतां प्रियान् ॥ हर्तुं विलपमानानां मधर्मादभिरक्षमां ॥ ९ ॥ ब्रह्मोवाच मृत्यो संकल्पिता सित्वं प्रजासंहारहेतुना ॥ गच्छ संहर सर्वास्त्वं प्रजामाते विचारणा ॥ १० ॥ भविता त्वेतदेवं हि नैतज्जात्वन्यथा भवेत् ॥ भवत्वनिदिता लोके कुरुष्व वचनं मम ॥ ११ ॥

॥ २० ॥ रूपो रोषात् ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥ इति द्रोणपर्वणि टीकायां त्रिपंचाशत्तमोऽध्यायः ॥ ५३ ॥ ॥ ५४ ॥ विनीयेति लतेवेति त्वदेकशरण्यत्वे दृष्टान्तः ॥ १ ॥ २ ॥ ३ ॥ प्रियादीन् घृतीमिति शेषः तत्संबन्धिनः अपध्यास्यंति परानिष्टचित्तनमपध्यानं मृत्युमयमारितेषु लोकेषु सत्सु मेमां ॥ ४ ॥ यमः शास्ता मृत्युः प्राणवियोगकर्त्री देवता ॥ ५ ॥ उदग्रनखेन अंजलिना विनयोपेता शरणागतास्मीत्यर्थः ॥ ६ ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥